

пани отъ халвата пръсти и устни. Трѣбва да сме представлявали смѣшни фигури, защото въ маминото лице се издаде една едва здържана усмивка. Но, досѣтила, че може да намали така ефекта отъ укорнитѣ си думи, тя спусна дилафа до огнището и се обърна къмъ татя:

— Е, какво направи сега? ... Та тъй ли се челедъ възпитава?

— Нищо де, нека си хапнатъ и нашитѣ деца халвица.

— Да си хапнатъ, но когато му е прилика. А то ти какво ли си мислишъ: азъ клѣвнахъ, нека и тѣ да хапнатъ. Така ли? Много се лъжешъ тогава. Нашитѣ деца иматъ нужда не отъ халва, а отъ хлѣбъ, подсладенъ съ нашата грижа хлѣбъ.

Енергичнитѣ думи на мама ли, нашето недоумѣние ли подеиствуваха на тате, не зная, но той кротко покани мама да седне до софрата, която самъ бѣше повдигналъ и наредилъ.

Когато се навечеряхме и вече се готвѣхме да спимъ, настанали едно слѣдъ друго отъ софрата, мама наново се обърна къмъ баща ни, като ни посочи:

— Обичашъ ли ги тия? ...

— Е? ...

— Обичашъ, нали?

— Добре де, обичамъ ... Какво искашъ да кажешъ съ туй?

— Какво ли! ... Защо имъ крадешъ залъка?

Тия думи опариха татя. Той замахна съ две ржце въ полукръгъ и неистово кресна:

— Крамъ!

Но мама не се побоя. Тя, сякашъ, искаше да предизвика татя до крайни предѣли, за да го сломи следъ това само съ единъ ударъ.

— Крадешъ ами ... да пиешъ и да крадешъ е едно и сѣщо ... Разликата е, че пияницата краде хапкитѣ на децата си ... Ако бѣхъ родила кучета, щѣше да видишъ ти, какъ се граби отъ устата имъ това, което е тѣхно право. Но азъ ти родихъ хора ... Тѣ могатъ да търпятъ, защото искатъ и трѣбва да бждатъ помни отъ баща си ... А кучето лае и хапе. Я се опитай да измъкнешъ залъка отъ устата му!

Тате се смъкна, като ударенъ по рамото и приседна до софрата. Приседна до него и мама.

— Сега разбра ли?

— Разбрахъ, но не можеше иначе. Вървимъ отъ зле по-на зле.

— А като пиешъ, ще тръгне ли на добре?

— Не, а ще се позабрави малко.

— Аха ... съ злобна ирония отрѣза мама. Ще забравишъ ти само една минута, само единъ часъ, само единъ день, за да помнятъ цѣлъ животъ децата ти. Да помнятъ и да проклинатъ. Това ли искашъ? Но питашъ ли се ти, кой ти дава правото да забравяшъ, за да помнятъ други вмѣсто тебе? ...

Тате, твърде разуменъ и сладкодуменъ човѣкъ, когато бѣше трезвъ, при когото прибѣгваха